

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Ironi Scholastico. 142.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Αδάμ εἰς γυναῖκα, ἄρσῳ κτί-
 σασ ἄνθρωπος τὸν ἄδᾶμ ἰδὸν οὖν ὁ
 ἀνὴρ ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἡ γυνὴ ἐκ τοῦ ἄν-
 ἁδρός, καὶ ἀμφοτέρω τῆς σαρκὸς αὐ-
 τοῦ, ὡς εἰ οὐκ ἐπώφειλεν ἡ γυνὴ τῆς
 τῷ ἀνδρὶ, ἐκ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ διχῶς
 χωρῆς ἑαυτῆς, τὸ ἀπέπεισε καὶ
 μήτηρ τῆς κεφαλῆς, αὐτὸν διχῶς ἀπέμα-
 ρτος ἄποδοῦσα σαρκαὶ κὼνον. Ὅσα ἐστὶν
 ἐν τῇ φύσει ἀδύνατον, ἀλλ' ὡς περὶ ὅτι
 τῆς ἀποστολῆς οἰκονομία τετέλεστο, εἰ
 καὶ τὸ παρὰ δόξα τῷ πάλαι τῷ ὡ-
 φείλετο, ἀναγνώσει οὐκ ἵνα γινώσκῃς,
 εἰ δὲ γινώσκῃς βέβαι, μὴ ἀναγνώ-
 σαι, ἵνα μὴ καταγνώσκῃ, ὡς ἀγνοῶν
 ἀναγνώσει.

sine concubitu. Quoniam igitur mulier
 velut debito quodam astricta erat viro, vt
 quæ ex ipsius costa citra concubitum ex-
 titisset, Domini mater illud persoluit, eum
 videlicet absque vlla seminis profusione
 incarnatum reddens. Quare hoc naturæ
 minimè impossibile est: verùm quod prius
 in primis iam parentibus contigerat, hoc
 in dominica quoque incarnatione confe-
 ctum est: etiamsi alioqui noua & admi-
 randa huic partui debebatur. Lege igitur,
 vt intelligas. Sin autem intelligere nō vis,
 ne quidem lege: ne condemneris, velut i-
 gnorans quæ legis.

Quo patet
 mulier id
 quod viro
 debebat,
 dissolue-
 rit.

Frustra
 legi qui
 non intel-
 ligit.

Ironi Scholastico. 142.

Εἴρωνι χολαστικῷ. ρμβ.

Κατέλαβέ τις πλὴν ἑχαπᾶν, ἢν οἰ-
 κισμῶν, νεώτερος, καὶ ἐντυχῶν τῷ πλὴν
 θυρᾶν φυλάσσοντι, ὡς ἐμὲ γενέσθαι
 ἠξίωσεν. ὡς δ' ἐτοίμη ἡ ἡμετέρα συνή-
 θεια πάντας οἴκοι παρῆσθαι, καὶ δε-
 ξίας μεταδιδόναι ὁμιλίας καὶ ἀνα-
 παύσεως, εἰσεκλήθη, καὶ ὡρνήσθαι
 δαίνας ἐφ' ἐδάφους ἐγένετο, οὐδὲν ἐ-
 πὼν παρὰ τῆς κλαῦσαι πολλὰ. ἐπειδὴ
 δὲ ἐγὼ καὶ χεῖρ ἀντελαβόμεν, καὶ
 συμβαλέσθαι τὸ ἐν δυνάμει ὑπεχό-
 μιν, καὶ ὅστις εἶη, καὶ ὅτις ἤρξαι ἠρό-
 μιν, οἰκίτης ἰδὼν ἔφη εἶναι ὑμέτερος,
 πλάσμα π' ἐξ ἀγνοίας ἐμπεπικέ-
 ναι κρείττονι, ὡς ἐνόμισε, μετὰ γνώσεως
 καὶ τὸ μὲν παρῶν τὸν ἐξέπληξεν. οὐ
 γὰρ οἱ μὲν οἰκίτην ἔχον τὸν φιλόχρη-
 σον εἰρώνα, εἰδὸν τὸ πλὴν χεῖρ πλὴν πάν-
 τας ἐλευθέρωσαν, τὸ δεύτερον δὲ ἠ-
 νίασεν ἐπειδὴ πᾶν ἀμάρτημα παρὰ τῆ
 παρὰ τῶν καὶ δευτέρων ἀφίεναι
 ἀλλήλοις παρὰ χεῖρας, ἐκελεύσθη-
 μιν, καὶ διδάξαντος, καὶ ποιήσαντος
 ἕως διδάξαντος μὲν, εἰ μὴ ἀφῆτε
 τὰ παρὰ πᾶν τοῖς ἀνθρώποις, ἔ-
 δεῖ μὲν ἀφῆσθαι ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος
 τὰς ἀμαρτίας ὑμῶν ποιήσαντος, δὲ
 ἐν τῷ πλὴν πύργῳ καὶ τὸν τελέων

Ad solitudinem hęc, quam incolimus,
 iuuenis quidam venit: nactusque ianitorē,
 vt sibi ad me adeundi potestas fieret, ro-
 gavit. Vt igitur pro meo more omnes do-
 mo admittere, ac commodum ipsis collo-
 quium & requietem impertire paratus
 sum, accersitus est. Ille autem statim hu-
 mi seipsum prostrauit, nullum verbū prius
 locutus, quàm ingentem vim lachrymarū
 profudisset. Postea quàm autem ego, & ma-
 nu eum prehensissem, & me ipsi pro mea
 virili opem laturum esse promissem, &
 quisnam esset, atque quam re opus ha-
 beret, quæsiuissem, famulum tuum se esse
 dixit: in huiusmodi autem peccatum ex
 ignoratione incidisse, quod omnē, vt exi-
 stimabat, resipiscentiam superaret. Ac pri-
 mō quidem admiratione me affecit. Ne-
 que enim Christi amantem Ironem, cui
 cognitam & exploratam eam gratiam ha-
 beat, quæ omnes in libertatem vindicauit,
 famulum vllum habere arbitror. Deinde
 autem mœrorem mihi attulit. Siquidem
 peccatum omne, etiam ab iis, qui id admi-
 serint repetitum, alij aliis mutuo remittere
 à Christo iussi sumus. Id enim ille, & do-
 cuit, & fecit. Docuit, inquam, his verbis,
 Nisi remiseritis peccata hominibus, nec
 Pater vester qui in cælis est, remittet vobis

Matt. 6.

Luc. 7.
Matt. 9.
Ibidem.
Petrus
Apostolorum
coryphaeus.

peccata vestra. Fecit autem, cum meretricem, & publicanum Matthæum & Samaritanā, & Paralyticum, atque adeo ipsum Petrum Apostolici sodalitiij coryphæum, non solum corporeis, sed etiam spiritualibus peccatis ac morbis liberavit. Quocirca si Christum imitari cupis, magna iis, qui delinquent, peccata condona. Nam exigua, & vt communia plerique dissimulant, & precibus permouentur. At verò maiora, ij duntaxat remittunt, qui magnā ad Deum conscientiam habent, ac magna ab eo pro præclaris actionibus præmia expectant.

Thaleleo. 143.

Præclare ac prudenter facis, qui, inutilis illius & amaræ lectionis exclusā nauſea, diuinæ doctrinæ lectioni operam des, Christi que indata pio ac Dei amore prædito animo susceperis. Nolite igitur dare sanctum canibus, hoc est Iudæis, qui diuinum sermonem persæpe acceperunt, ac rursus ad vomitum suum reuertuntur: aut hæreticis, ad veram doctrinam se conferentibus, ac rursus ad priorem sententiæ peruersitatem redeuntibus. Margaritas item ne ante porcos proiciamus, diuino interdicto prohibemur, hoc est ante eos, qui in vitiosis affectionibus voluntantur, ac porcinū vitæ genus sequuntur: ne fortè conculcent eas pedibus, nimirum in sceleratis suis studiis diuino nomini contumeliā inferentes: & conuersi disrumpant vos. Si quidem diuinorum mysteriorum cum huiusmodi hominibus cōmunicatio, iis, qui per contemptum ea impertiunt, eiusmodi diruptio est, ex qua emergere nequeant.

Athanasio. 144.

Matt. 7.
Luc. 16.
Præſens
voluptas
penā accersit.

Quid tu, cum arctam viam tibi tenendam proposueris, ac de ea re pacta cum Deo inieris, lata via, quæ ad mortem ducit, incedis? Nam præſens indulgentia futuram pœnam accersit. Contrà, præſens

ματθαῖον καὶ σαμαρείτιδα καὶ π. ε. ε. λυτον, καὶ αὐτὸν Πέτρον τοῦ τῶν θιάσου τῆς μαθητῆς κορυφαῖον. ὁ μόνον σαματικῶν, ἀλλὰ καὶ ψυχικῶν ἀπολύσαι ἁμαρτημάτων καὶ νοσημάτων. εἰ οὐκ ἴδον χριστὸν θέλεις μιμνήσασθαι, τὰ μετὰ γάλα συγχάσῃ τοῖς παισὶν ἁμαρτήματα. τὰ γὰρ βραχέα καὶ ὡς κοινὰ παρορῶσιν οἱ πλείονες. καὶ ὡς κλητήσθαι χρεῖζονται. τὰ δὲ μείζονα, μόνος οἱ μεγάλην ἔχοντες πρὸς θεὸν τὴν συνείδησιν, καὶ μεγάλους μισθούς παρὰ αὐτοῦ τῆς λαμπρῶν ἐράσειων ἀπολαμβάνοντες.

Θαμελαῖα. ρμγ.

Καλῶς καὶ νόμιμῶς προσέχεις τῇ ἀναγνώσει τῆς γέρας παιδείας. τῆς ἀνωφελούς ἐκείνης καὶ ἀλμυρῆς ἀναγνώσεως τὸν ναυπασμὸν ἀποκλεισάμενος, καὶ τὰς τοῦ χριστοῦ ἐπιπέλας θεοφιλοῦς προσδέξάμενος. μὴ δὲ τοῖς κινῶν τὸ ἄγιον τοῖς κυσὶ, τοῖς πολλὰ κισ τὸν θεὸν λόγον δεξάμενοις ἰουδαίοις, καὶ πάλιν ἔπι τὸν ἴδιον ἔμετοι ὅτι σφραφουσιν. ἢ τοῖς ἐξ ἀίρεσων ὅτι τὸ ἀληθὲν λόγον ραδίζουσιν, καὶ παλιννοσοῦσι πρὸς τὴν πρῶτην κακότητα. τὸ δὲ μαργαρίτας μὴ βάλλειν ἐμπροσθεν τῆς χοίρων ἐκελεύθη, καὶ τῆς πάσης συμφυρομένων καὶ χοιρῶν διβίων μεταχοιρῶν, μὴ ποτε καταπατήσασιν αὐτὰς, ἐν τοῖς ποτηροῖς αὐτῆς ὅτι τὴν δέμασι, βλασφημοῦντες τὸ θεῖον ὄνομα, καὶ σφραφίντες ρηξασιν ὑμᾶς. ἢ γὰρ πρὸς τοὺς τοῖς τοῖς τῆς μυστηρίων μεταδόσις, ρηξῆς ὅτιν ἀνεχέρτος τοῖς καταφρονητικῶς μεταδιδούσιν.

Αθανασία. ρμδ.

Τὴν πλῆρη φεβὴν ἐλόμηνος, καὶ τὰς συνθήκας ὑπὲρ αὐτῆς θεῶν ἀπαρχόμενος, πλῆρη πλατείας ὁδὸς ὁδὸν. πλῆρη εἰς θάνατον φέρουσαν. ἢ γὰρ εἰς ἅλωτα ἀφειδία, πλῆρη ἐκείνου φέρει τιμωρίαν